

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в публично заседание на 09.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **9012** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалбата на В. Д. В. против мълчаливия отказ на кмета на Р. „И.“, Столична община да се произнесе на основание чл. 11, А. 4 от Правилника за прилагане на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи /ППЗСПЗЗ/ по молба В. № АГ-92-00-123 от 11.11.2009 г. Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, поради нарушение на материалния закон. Претендира се да бъде отменен мълчаливия отказ на кмета на Р. „И.“, Столична община и същия да бъде задължен да издаде исканото удостоверение по чл. 13, А. 4 от ППЗСПЗЗ. Подробни съображения са изложени в депозираните по делото писмени бележки.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, изразява становище за недопустимост на жалбата, предвид липсата на доказателства, легитимиращи жалбоподателя като собственик на имота. Алтернативно, излага съображения за неоснователност на жалбата. Твърди, че

невъзможността имота да се индивидуализира по местоположение и граници, възпрепятства административния орган да издаде исканото удостоверение и скица. Моли съда да остави жалбата без разглеждане, респ. да я отхвърли като неоснователна.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на жалбоподателя и съобрази законосъобразността на оспорения административен акт, намира жалбата за ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна, в рамките на преклузивния срок по чл. 149, А. 2 от АПК. Кръгът на активно легитимираните да оспорят административен акт е очертан в нормата на чл. 147, А. 1 от АПК, съгласно която право да оспорват административния акт имат гражданите и организациите, чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения.

Административното производство е образувано по молба В. № АГ-92-00-123 от 11.11.2009 г. на В. Д. В. до кмета на Р. „И.”, Столична община с искане за издаване на скица и удостоверение по чл. 13, А. 5 от ППЗСПЗЗ за имот, заявен за възстановяване със заявление В. № 608 от 29.07.1992 г. до Общинската поземлена комисия.

Производството по издаване на скици и удостоверения по чл. 13, А. 5 и 6 от ППЗСПЗЗ е междинно производство на производството по възстановяване на правото на собственост върху земеделски земи в строителните граници на населените места. За наличие на правен интерес от образуване на това производство е достатъчно самото заявяване на претенцията за възстановяване на собствеността. Скицата и удостоверението са част от приложенията към заявлението за възстановяване на правото на собственост и издаването им предхожда по време преценката на основателността на реституционната претенция. Въз основа на тези скици и удостоверения, с оглед съдържанието им, и останалите доказателства към заявлението, Общинската служба по земеделие се произнася с решение. Едва след като и ако Общинската служба по земеделие възстанови правото на собственост с влязло в сила на решение по чл. 14, А. 1, т. 1 от ЗСПЗЗ, молителят може да се легитимира като собственик на имота. С оглед на това, неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответника за недопустимост на жалбата, предвид липсата на доказателства, легитимиращи жалбоподателя като собственик на имота. Допустимостта на жалбата на В. Д. В. се обуславя от участието му в административното производство, инициирано от самия него с молба В. № АГ-92-00-123 от 11.11.2009 г. и от засягането на неговите права и законни интереси от административния акт, с който това производство е приключило.

Разгледана по същество жалбата на В. Д. В. против мълчаливия отказ на кмета на Р. „И.”, Столична община да се произнесе на основание чл. 11, А. 4 от ППЗСПЗЗ по молба В. № АГ-92-00-123 от 11.11.2009 г. е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При преценка законосъобразността на оспорения административен акт, съгласно [чл. 168, А. 1 от АПК](#), съдът не се ограничава само с обсъждането на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 АПК](#).

При така вменената на съда от закона служебна проверка за законосъобразност на оспорения акт по реда на [чл. 168 АПК](#), съдът приема, че оспореният мълчалив отказ е издаден от компетентен административен орган в кръга на неговите правомощия. Съгласно изричната разпоредба на [чл. 11, А. 4 от ППЗСПЗЗ](#) именно кметът на съответната община, в която се намира имотът, подлежащ на възстановяване, разположен в урбанизирана територия, следва с изрична заповед да одобри решението на техническата служба на общината за определяне на застроената и незастроената част от съответния имот. На база тази заповед на кмета се издават предвидените в [чл. 13, А. 4, 5 и 6 от ППЗСПЗЗ](#) скица и удостоверение, поискани от жалбоподателя. С оглед на изложеното, пак кметът на общината е компетентен да откаже издаването на скицата и удостоверението.

Направеното от жалбоподателя искане с молба В. № АГ-92-00-123 от 11.11.2009 г. за издаване на скица и удостоверение по чл. 13, А. 5 от ППЗСПЗЗ съдържа имплицитно и искане за издаване на заповед по чл. 11, А. 4 от ППЗСПЗЗ.

С оглед спецификата на производството по ППЗСПЗЗ, като междинно производство в производството по възстановяване на правото на собственост върху земеделски земи, лицата, които претендират права върху такива имоти и желаят възстановяване на правото на собственост, следва да представят документи за собствеността си, както и други доказателства пред Общинските служби по земеделие, а не и пред техническата служба при издаване на скицата и удостоверението, доколкото преценката за това дали следва да бъде възстановено правото върху земеделските земи е на Общинските служби по земеделие, а не на районната администрация. Кметът в случая не изследва правото на лицата да искат възстановяване на правото на собственост, а има задължението единствено да спази изискванията на ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ, както и останалите подзаконови нормативни актове, приложими в тази област и да издаде съответните скици и удостоверения, със съдържание, каквото

намери за добре, в съответствие с действителното състояние на имотите – застрояването им и наличието на вещни права на други лица върху тях.

Основанието за допустимост на това производство е направеното искане за възстановяване собствеността на земеделски земи. Такова искане е обективизирано в подаденото от жалбоподателя заявление В. № 608 от 29.07.1992 г. до Общинската поземлена комисия. Под № 9 в заявлението е вписана нива от 2000 дка., находяща се в землището на „Мусагеница”, общ. Слатина. По заявлението е отказано произнасяне с решение на Поземлената комисия на община Слатина по протокол № 608 от 28.12.1994 г. Това решение е обявено за нищожно с решение № от 23.07.1999 г., постановено по кас.дело № 10 от 1999 г. по описа на С градски съд, III-В отделение и преписката е върната на Софийския районен съд за изпращането ѝ на Общинската поземлена комисия за ново произнасяне по заявление В. № 608 от 29.07.1992 г. Така постановеното съдебно решение възстановява висящността на административното производство по възстановяване на земеделските земи по ЗСПЗЗ, образувано по заявление № 608 от 29.07.1992 г.

За да се възстанови собственост върху бивш земеделски имот, находящ се в границите на населеното място е необходимо прилагане от заявителите по преписката на удостоверение и скица, издадени от техническата служба на общината. Тази скица, вече заверена и от органа по поземлена собственост се прилага към решението му и установява правото на собственост със силата на констативен нотариален акт - чл. 14, А. 1 ЗСПЗЗ и съответния му чл. 18ж, А. 1 ППЗСПЗЗ. Ето защо, в скицата имотът трябва да бъде нанесен с границите и номера по действащия кадастрален план. Съдържанието на скицата и удостоверението е предмет на изрична уредба в чл. 13, А. 5 и 6 от правилника. А. 5, т. 2 и А. 6, т. 1 изискват те да съдържат номер, граници и размер на имота според кадастралния план.

Видно от събраните по делото писмени доказателства и от изслушаните по делото заключения от три съдебно-технически експертизи се установява категорично, че по пункт № 4 от нотариален акт за право на собственост върху недвижим имот чрез обстоятелствена проверка № 86, том IV, рег. № 487, дело 465 от 1915 г., наследодателя на жалбоподателя - С М К се легитимира като собственик на нива в м. Мусагеница с площ от два декара. Този имот е заявен за възстановяване под № 9 в заявление В. № 608 от 29.07.1992 г. на В. Д. В. до Общинската поземлена комисия. Този имот не фигурира като граници и съседи в кадастралния план от 1939 г. В разписния лист към този план наследодателя на жалбоподателя не е вписан като собственик на имота. Установено е, че имотът попада в имот пл. № 512 по стар кад. план от 1939 г. кад л. № 8 м. „Напоително поле”, целия

имот с площ от 27 100 кв.м. Имотите, попадащи в този общ имот пл. № 512 не са нанесени с граници. Това възпрепятства индивидуализацията на имота по площ и местонахождение. В разписния списък към плана от 1939 г. срещу имот пл. № 512 е записано „застроена площ, много парцели”. В рамките на имот пл. № 512 по кадастралния план /емисия преди 1960 г./ попада също и поземлен имот № 1, полигон № 4, к.л. 526, за който жалбоподателя твърди, че е идентичен на претендирания за възстановяване. Този имот също не е нанесен в кадастралния план от 1939 г., нито в последващите. В разписния списък към кадастралния план от 1960 г. за поземлен имот № 1 е записано за собственик: „ТКЗС „Дим. Б” и И Г”. При извършената от вещите лица проверка на архивите на дирекция „С кадастър” е установено, че липсват данни за имота, описан в нотариалния акт от 1915 г. Изслушаните по делото заключения от съдебно-технически експертизи не могат да идентифицират имота и по съседите, описани в нотариалния акт от 1915 г.

Така установеното от фактическа страна дава основание да се заключи, че имотът не е нанесен в одобрените кадастрални планове и не може да се идентифицира. В този случай следва да се изпълни процедурата по чл. 13а, А. 1, като се изработи помощен план. Съгласно чл. 13а, А. 1 от ППЗСПЗЗ, когато в одобрената кадастрална карта (кадастрален план) няма данни за границите на имотите, правото на собственост върху които се възстановява по реда на чл. 11, за установяването им се изработва помощен план със съответното съдържание. Предназначението на този план е да се идентифицират претендираните имоти по местонахождение, площ и съседни, тъй като само така може да се определи каква част от тях е застроена, респ. каква е свободна от застрояване.

Без да е идентифициран имотът не могат да се правят изводи дали е застроен и каква част от него попада под такова застрояване. Поради това на първо място следва да се определи местонахождението му по кадастралния, респ. помощния план и едва тогава да се прецени има ли нужда от процедура по чл. 11, А. 4 ППЗСПЗЗ или не. Поради това и кметът, отказвайки издаването на поисканите от жалбоподателя документи по тази процедура, не е постановил незаконосъобразен акт и жалбата срещу него е неоснователна.

С оглед на това и на основание чл. 173, А. 3 и чл. 174 от АПК, Административен съд С.-град, Второ отделение, 33 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Д. В. против мълчаливия отказ на кмета на Р.

„И.”, Столична община да се произнесе на основание чл. 11, А. 4 от Правилника за прилагане на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи по молба В. № АГ-92-00-123 от 11.11.2009 г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: